

skal ophæves, men i alt Fald ophæves paa en saadan Maade, at der ikke absolut maa fremkaldes betydelige Tab for Statskassen.

Tsberning: Den Maade, hvorpaa de ærede 15 Medlemmer have søgt at fastholde den Sum til fri Raadighed for Indenrigsministeren, som findes i Udvalgets Forslag under Nr. 3, gaaer ikke an, og det af den ganske simple Grund, at der under de 9,600 Rb. findes enkelte Summer, med Hensyn til hvilke der tidligere er taget Forbehold, og den er altsaa af en blandet Bestaafenhed. Der er Dele af denne Sum, som staae aldeles til Ministeriets frie Raadighed, og der er andre Dele af den, som ere komne derind under visse bestemte Forsudsætninger. Naar altsaa Summen stilles saaledes op, som de ærede Medlemmer have gjort, forandrer man ved en eneste Votering den hidtil dags bestaaende Bestemmelse af denne Sum i Finantsloven, og det kan ikke være de Herrers Mening; deres Mening har været, hvad jeg i det Mindste antager, at gjengive Summen til Indenrigsministeren, saaledes som den tidligere var stillet; dersom de holde fast ved deres Votering, forandre de dette. De Tvivlsmaal, som de ærede Herrer have ladet sig paatrænge ved forrige Behandling, troer jeg slet ikke ere tilstede; jeg tør sige, at naar de nøie overveie Alt, hvad der er foregaaet i denne Sag, ville de komme til at see, at der Intet er foregaaet, hvortil vi jo have havt lignende eller tilsvarende Tilfælde tidligere. At en æret Justitsminister dengang, for at komme en Collega tilhjælp under et ganske andet Forhold, forvirrede sig i Finantslovsager, kan man ikke tage ilde op; det var saa overmaade let, og at de ærede Herrer her komme til at følge ham noget dert, kan man heller ikke undre sig over, det kan ogsaa let skee, og jeg skal meget villig indrømme, at den hele Opstilling under Voteringen kan for den, der ikke seer nøie til, komme til at fremkalde Tvivl; men disse Tvivl ere ikke berettigede. Den Deel af Summen 9,600 Rb., som staaer til Ministeriets frie Raadighed, forandres ikke ved de Voteringer, som her kunne fremstaae, eftersom den Sum ikke indeholder Noget af det, hvorefter der her er voteret; der blev ved disse

Voteringer kun sagt: den Deel af Forsøgelsen, som her forlanges, maa ikke bruges paa den antydede Maade; men der blev ikke sagt: Ministeren maa ikke bruge Noget paa den Maade; han maa kun ikke bruge de 500 Rb. Vi tabe i dette Tilfælde reent af Sigte, hvad vore Voteringer her gaae ud paa; de gaae nemlig ud paa at aabne eller luffe Strengen for Pungen. Der forlangtes under visse Forsudsætninger bestemte Summer; under disse Forsudsætninger nægtedes de ommeldte Summer, men derved forandredes aldeles ikke Administrationens frie Raadighed over det, hvorover den tidligere havde fri Raadighed. At antage det Modsatte, troer jeg, er en fuldkommen Misforstaaelse, men det være en Misforstaaelse eller ikke, saa vil man, ved nu at votere med de ærede Medlemmer, forandre den hele Sums Stilling, og de Vetingelser, hvorunder den tidligere er bevilget Ministeriet, vilde derved hæves; men det er ikke Meningen, og jeg troer derfor, at de ærede Forslagsstillere ville gjøre bedre i at tage Forslaget tilbage end at bringe det til nogen Votering. Paa den Maade vil Sagen blive staaende ganske simpelt som hidtil dags, og det vil da vise sig til næste Aar, naar Finantsloven kommer frem, at der for Indenrigsministeriet ikke har været den allermindste Vansteligheid med Hensyn til at raabe over det, der hidtil har staaet til Raadighed — en saadan Afgjorelse vilde være en hyderligere Støtte for det, Udvalget har foreslaaet, og jeg troer, at naar det ærede Medlem, der talte sidst (H. Hage), nærmere vil overveie Spørgsmaalet, vil han selv erkjende, at det Simpleste er, ikke at bringe Forslaget til Afstemning. — Hvad Landstutteriet angaaer, da følger jeg ganske det ærede Medlems Anviisning at handle med Statens Penge, som en forsigtig, forstandig og sparsommelig privat Mand vilde gjøre; dersom en sparsommelig og forstandig privat Mand er kommen til den Erkjendelse, at jo tidligere han bliver af med en Byrde, som dagligen koster ham Penge, des heldigere og sparsommeligere vilde det være for ham, saa voterer han den bort jo før jo hellere, og dersom han har Tvivlsmaal i den Henseende, vinder han Tid til nærmere at overlægge Sagen. Dersom der her i Thinget skulde